

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 1 (140)
січень 2025 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ХРЕЩЕННЯ – СВЯТО ПОКАЯННЯ І ВІРИ

Йди і занурся сім разів у Йордані, і тіло твоє знову вигоїться, і будеш чистим» (2 Цар.5:10), - промовив пророк Єлісей до хворого на проказу сирійського воєначальника Неємана. І сталося з ним за словом Господнім через Єлісея, - знатний чоловік вмить був оздоровлений. Чи то ж води Йордану справді мали цілющі властивості? Звичайно ж, ні. Зцілення відбувалося через слово Господнє за Його повелінням. Але ріка Йордан завжди була свідком багатьох визначних духовних подій у різні епохи. Кожного року в січні ми згадуємо Хрещення Господнє, яке відбувалося на річці Йордан близько двох тисяч років тому. Але ті події і сьогодні стосуються кожного із нас. Ось як описує їх євангеліст Матвій:

«У ті дні прийшов Іван Хреститель і проповідував у пустині юдейській, промовляючи: «Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне!»

Це ж був той, про кого говорив пророк Ісаїя, кажучи: «Голос того, хто кличе в пустині: Приготовте дорогу Господню! Рівняйте стежки Йому!» (Мт. 3:1-2)

«Тоді виходили до нього з Єрусалиму, з Юдеї та всіх околиць йорданських, і приймали хрещення в Йордані від нього, визнаючи свої гріхи. (Мт.3:5).

Тоді ж Іван Хреститель звичав усьому народу про наближення Месії: *«Я оце хрещу вас водою на покаяння; а Той, Хто йде за Мною, потужніший від мене; я недостойний навіть взуття Йому носити! Він вас хреститиме Духом Святим та вогнем.» (Мт.3:11).*

І справді, недовзі сталася несподівана зустріч, - довгоочікуваний Месія прийшов також до Йордану, щоб хреститися у Івана Хрестителя: *«Приходить тоді Ісус з Галілеї до Йордану, щоб охреститись від Нього. Та Іван не допускав Його, кажучи: «Мені самому треба в Тебе хреститись, а Ти прийшов до Мене?»*

Тоді Ісус промовив до нього: «Допусти тепер, бо так годиться виповнити нам всю правду». Тоді допустив він Його.

А охрестившись, Ісус вийшов зараз із води. Аж ось відчинилось Йому небо, і побачив Він Духа Божого, що, спустившись як голуб, злинув на Нього.

І ось голос із неба промовив: «Це Син Мій Улюблений, що Я вподобав Його». (Мт.3:13,14, 15-17).

Християнське свято Хрещення, або, як його ще називають у народі, Водохреще, пов'язано із двома важливими духовними подіями. Перша – це служіння Івана Хрестителя, який був передтечею Ісуса Христа. Його задачею було підготувати народ Юдеї до приходу Месії. Іван закликав народ до покаяння, до перемини сер-

дець і думок. Друга подія – це Хрещення Господа Ісуса Христа у річці Йордан, яке Йому надав Іван Хреститель. Актуальність цих двох подій як для невірних людей, так і для християнського світу не змінилася. І все тому, що проповідь як Івана Хрестителя, так і Ісуса Христа лишається і сьогодні актуальною, хоча минуло вже майже два тисячоліття. Так, час швидко пливе, змінюються епохи, народи, людські цінності та пріоритети, але Бог залишається незмінним у своїй любові до нас. Божий голос продовжує кликати до Себе кожну людину, у якому б віці чи поколінні вона не жила.

Отож, Іван Хреститель проповідував у пустелі, оскільки саме так називали ту місцевість, де він перебував. Але проповідь Господня і нині продовжує звучати посеред пустелі, якою являється наш світ. Адже життя без Бога – це духовна пустеля, у якій немає ані їжі, ані води. Христос казав про себе, що Він є Істинним Хлібом, який Отець дає людям з небес. Для того, щоб жити фізично, нам потрібний хліб та вода. Щоб народитися згори та жити духовно, нам також потрібні духовний хліб та вода, якими являються Слово Боже та Дух Святий. Написано, що віра з'являється від слухання Слова Божого, вона не приходить сама собою. А покаяння у нашому серці відбувається завдяки дії Святого Духа, який докоряє нам за наші провини та гріхи, а також дає відчуття Божої любові і Його благодаті. Коли ми чуємо проповідь Євангелії, то Слово Боже і Дух Святий починають діяти, торкаючись нашого серця. Якщо ми відгукнемося на цей поклик, відкриємо своє серце для Бога, то відбудеться наше

покаяння.

Багато людей на Водохреще стараються обов'язково зануритись у крижану воду в озері або в річці. За народними переказами вважається, що саме у цей день вода змиває всі гріхи та оздоровлює тіло. Але Всемогутній Бог, який створив і людей, і землю з усіма її водоймами, у Своєму Слові говорить нам зовсім інше. Змиває гріхи та зцілює тіло і душу не вода, а Свята Кров Божого Сина Ісуса Христа, пролита за кожного із нас на Голгофському хресті. Саме тому Христос і прийшов до Івана Хрестителя на Йордан. Хоч Він і не мав ніякого гріха і Йому не було в чому каятись, але Він власним прикладом показав вірний шлях Своїм послідовникам. «Так годиться виконати нам усю правду», - пояснював Христос Іванові, щоб той охрестив Його. Саме тому через Святе водне хрещення і розпочинається християнський шлях.

Для того, щоб прийняти водне хрещення, потрібні дві обов'язкових умови, - наше покаяння і віра. Христос проповідував, що: *«...настав час і наблизилося Царство Боже: покайтесь і віруйте в Євангелію.» (Мр.1:15).* Те ж саме проповідував народу і Іван Хреститель. На це звертав увагу учнів апостол Петро: *«Іван хрестив хрещенням покаяння, кажучи людям, щоб вірували в прийдешнього за ним, тобто в Христа Ісуса.» (Дії 19:4).* Усі апостоли Ісуса Христа також проповідували покаяння і віру. І сьогодні Церква нічого нового не винайшла, вона також проповідує усім народам покаяння і віру. Для того, щоб мати стосунки з Богом, отримати спасіння та життя вічне, нам усім потрібні покаяння і віра. І вони ма-

ють бути у нас все наше подальше християнське життя. І що важливо, якщо забрати покаяння, то однієї віри не вистачить. Якщо забрати віру, то покаяння також буде недостатньо. Без віри навіть правильно покаятись неможливо, бо коли ти сповідуєш Богові свій гріх, то потрібно мати віру, щоб прийняти Боже прощення, і не сумніватися в тому, що Бог тебе простив і ти вже не маєш вини перед Ним.

Служіння Івана Хрестителя найкраще розкриває нам суть покаяння. Іван був великим пророком, посланим Богом. Він мав приготувати у людських серцях дорогу для Месії. Люди масово йшли до нього, вони сповідали і визнавали свої гріхи. Це було обов'язковою умовою, інакше Іван не допускав до хрещення. Фарисеї і садукее також прийшли до Івана, щоб охреститися. Але він їм відмовив, бо вони не мали справжнього покаяння у своїх серцях. Вони вважали себе праведними і святими, а усіх інших – грішниками. Іван їм казав *«Роде зміїний! Хто нав'язав вам тікати від майбутнього гніву? Створіть же гідний плід покаяння!» (Мт.3:7-8).* А решта людей, серед яких були митники, блудниці та інші грішники, давали справедливу і чесну оцінку своєму життю. Відбувалося покаяння, - вони приймали рішення відвернутися від того, що було раніше, і почати нове життя. Після цього Іван хрестив їх у воді. Служіння Івана Хрестителя було дуже потужним. Написано, що весь Ізраїль йшов до нього, не дивлячись на те, що його проповідь була досить радикальною.

Гідне покаяння – це признання того, в чому я був винний, плюс моє рішення слідувати надалі за Богом, тобто жити згідно Його Слова, за вченням Ісуса Христа. Без цього рішення покаяння не може бути повним. Ми можемо визнати себе винними і попросити прощення у Бога. Але без рішення перемінитися це нічого не дасть. Таке сталося з Іудею Іскаріотом. Він гірко жалів про свій вчинок, тільки не покався у ньому. Через те диявол оволодів ним і той закінчив своє життя самогубством. Саме тому Іван Хреститель і закликав: створіть гідний плід покаяння. Якщо немає плода, то немає і покаяння. Ми схильні судити інших людей, тільки не себе. А для того, щоб покаятися, потрібно засудити себе, визнати себе винним. Свято Господнього Хрещення нагадує нам про ці важливі істини Божого Слова. А Господь продовжує закликати нас через Святе Євангеліє: *«...настав час і наблизилося Царство Боже: покайтесь і віруйте в Євангеліє.» (Мр.1:15).*

Павліна Снівак

Ще один рік добіг до свого завершення і настав час підводити підсумки прожитого нами року. У людей є таке прислів'я: «*як почнеш рік, так його і проведеш*». Тому звичай люди намагаються завершити всі початі, але не доведені до кінця справи, а також позакривати усі борги чи навести лад в приміщенні, щоб не починати нового року зі старими проблемами чи різним безладом та сміттям. Для багатьох зустріч нового року - це привід гарно поїсти та напитися (що ж це за свято без традиційних страв та горілки, на думку людей). Але для віруючих людей це зайвий привід поміркувати та провести роботу над виправленням власних помилок. Взагалі перед початком будь-якої справи потрібно все гарно проаналізувати та зважити всі плюси та мінуси, щоб не наробити помилок.

Життя, дане нам Богом, є безцінним, тому до початку нового року треба поставитися особливо серйозно. Варто поставити собі ряд запитань: «*чи готовий я зустрітися з Богом, якщо цей рік стане для мене останнім, чи в мирі я з Богом та людьми? Для чого я живу та що корисного роблю для Бога та оточуючих мене людей? Що варто змінити в майбутньому році?*»

За сприятливих умов Бог признає людині сімдесят або ж вісімдесят років життя, але гріх, що панує у серцях людей, руйнує або скорочує

СВІДЧЕННЯ

Слава Господу нашому Ісусу Христу! Хочу продовжити своє свідчення. У попередньому номері газети я розповів про моє особисте знайомство з Господом, коли Господь мене помилював, звільнив від покарання. Коли я вийшов з в'язниці, мені було 20 років, життя тільки починалося, кров бурлила, але я вже розумів, що треба міняти свій спосіб життя. І я перестав спілкуватися з рецидивістами, повернувся додому, примирився з батьком, знову почав тренуватися і виступати на змаганнях. У інституті відновився, взяв академічну відпустку, потім почав навчатися на заочній формі. Я бачив руку Божу у своєму житті, знову почав ходити до церкви 2 рази на тиждень, перестав випивати, палити, гуляти по ночах...

Знаєте, я бачив, що все добре, все налагоджується, і розслабився, став забувати про Господа і дивитися в цей світ, легковажно до всього відноситись... Час від часу, на свято, я став випивати, налагоджував контакти з мирськими людьми, а не з віруючими, щоб укріпитися в вірі. Знову став спілкуватися з друзями. Так, вони не були алкоголіками, наркоманами, злодіями, але ж у Слові Божому написано, що цей світ лежить у злі та «*товариство лихе псує добрі звичай*» (1 Кор. 15:33). В церкву я ходив двічі на тиждень, а з друзями спілкувався кожен день, і потроху світ взяв верх наді мною. Мої друзі були спортсмени, з нормальних сімей, ми не порушували законів, але життя було цілком «мирське»: погуляти з дівчатами, на свято випити келих вина. Я намагався старанно ходити до церкви, розумів, що Бог мене помилював, але сам спосіб

тривалість людського життя. Зло та гріх завжди породжують смерть через нескінченну ненависть та війни, руйнуючи все на своєму шляху. Слово Боже називає блаженними ту людину і той народ, у яких Господь є Бог! Там, де панує Бог, люди живуть в мирі щасливим життям, там економіка та рівень життя і побуту людини зростає, а технології працюють на благо людей. Кому, як не Давиду, царю Ізраїльського народу, знати про це. Саме під час його правління Ізраїль набув небувалої слави і розширив на південь і північ кордони своєї землі. Цей цар, який був в близьких стосунках з Господом, завжди перемігав на війні і не побоювався виступити власноруч проти велетня філістимлянина, на ім'я Голіят. Давид, незважаючи на свій царський чин і владу, не забував дякувати Богу, розуміючи, що всі його перемоги та успіхи від Нього. Він написав багато пісень, в яких він звеличує і уславляє Господа. В одній з них він записав молитву Мойсея, в якій той розповідає про швидкоплинність людського життя: «*Синам людським Ти народження й життя даєш, та згодом повертаєш в порох. Тисячоліття, як вчорашній день для Тебе, як ніч минає швидко до світанку. Ти змиляєш нас, наше життя минає наче сон, ще й не розвиднілося, а нас уже немає. Ми, як трава, що вранці виростає, а ввечері суха, зів'яла. Коли Ти зніваєшся, нам кінець, Твій гнів лякає і вбиває! Усі гріхи мої — перед Тобою, Ти бачиш, Боже, кожен гріх тасмний. Твій гнів нам може коштувати життя, яке, мов те зітхання, швидкоплинне. Ми живемо принаймні сімдесят, а дужчі — то й вісімдесят років. Та й те життя наповнене стражданням і трудом, аж ось скінчилося, і ми вже відлітаєм. Навчи нас мудро дні свої прожити. Коли ж Ти, Господи, повернеш до нас і слуг Своїх утішиши? Своєю щирою любов'ю наповни*

життя був повністю «мирським»: друзі, хобі, змагання... Це займало більшу частину мого часу. Я не думав, що роблю щось погане, живу — нікого не ображаю, не краду, не п'ю. Але написано — «...*хто не збирає зі Мною, той розкидає*» (Мат. 12:30). Потроху я охолов, міг вже пропустити служіння, під впливом своїх друзів став заробляти «проклятий хліб», несправедні гроші, бо хотів гарно одягатися, мати гроші на всі свої потреби. Все життя займаючись спортом, я не хотів іти працювати на будівництво чи куди-небудь іще, не вважаючи себе великим грішником.

І от це віддалення від Бога, мирське життя з часом породили в мені відчуття, ніби я духовно помер (хоч фізично зі мною все було гаразд, лікарі не знаходили ніякої хвороби). Мені було погано, я не міг цього зрозуміти, мене нічого не радувало, щось тривожило. В моїй свідомості, в моєму дусі щось змінилось. Я заробляв немалі кошти, але вони мене не тішили. Мене поважали, я їздив на «крутих» машинах, відпочивав у дорогих ресторанах, але все це не приносило мені радості. Натомість з кожним днем збільшувалась тривога, сум, відраза до всього. І я почав усамітнюватися, роздумувати, більше звертатися до Бога з питанням — що не так, де я не так поступив, не туди пішов. Я почав вникати у себе. І виявилось, що я попав не в ту течію і не туди приплив.

Я вирішив зупинитись і розібратись у всьому, щоб стати на вірний шлях і збиратися з Господом, а не розкидати. Я був з Господом, але був без Господа. Я розкидав своє здоров'я, свій потенціал, свій час, своє життя. Прийшов час вирішувати, що мені робити. Мій віруючий папа молився за мене, церква молилась, всі бачили, де я заплутався, але не могли мені сказати, бо це було якось не явно. За мене молились і постились, і прийшов час, коли я став взивати до Бога і просити відкрити мені — де я не так поступаю, де помиляюсь. Я щиро шукав Бога, я щиро помилявся, але коли моє духовне «я» занепадало — я прийшов до Бога з проханням у черговий раз допомогти мені. Я кілька днів молився, але не получав відповіді. Бог мовчав. Але одного разу, коли я знову і знову просив Бога вирішити це пи-

кожен ранок, щоб нам блаженство й радість у житті пізнати» (Пс. 90:4-14).

Слово Боже порівнює наше коротке життя з одноденною травою або квіткою, яка сьогодні ще гарна і квітуча, а завтра вже засохла і пропала. Наше життя - немов сон чи зітхання, що проминає швидко, і назад вороття вже немає.

Дуже добре, коли ми усвідомлюємо всю короточасність нашого життя і молимося словами Мойсея: «*навчи нас мудро дні свої прожити*». Зараз як ніколи актуальна ця молитва для нашої країни, коли, на жаль, смертність у рази перевищує народження. Коли багато людей не доживають і до половини років свого короткотривалого життя. Коли багато людей втрачають безцінне життя, а з ним і можливість щось змінити, тобто попросити пробачення чи простити людину, знайти шлях примирення чи виправити власні помилки. Апостол Павло в своєму посланні до Ефесян пише: «*Отже, звжайте на те, як ви живете, і поводьтеся не як немудрі, а як мудрі, цінуючи час, адже дні лукаві*» (Ефес. 5:15-16).

Що означає - дні лукаві? Коли ми розраховуємо на завтра чи післязавтра, а все відбувається не за нашим сценарієм, а так, як заплановано Богом. Коли завтра для декого взагалі не настало, всупереч нашим планам. Тому в нашому розпорядженні є час тільки сьогодні і зараз.

Одного разу Ісус розповідав своїм учням притчу про немудру людину, яка записана в Євангелії від Луки: «*В одного заможного чоловіка гарно вродила земля. І він почав міркувати, кажучи сам до себе: «Що мені робити? Немає куди зібрати мій врожай». І сказав: «Ось що я зроблю: зруйную старі комори та збудую більші, і в мене буде достатньо місця, щоб зібрати все зерно та все мое добро. Тоді я скажу своїй душі: „Тепер у тебе багато добра*

на багато років! Відпочивай, їж, пий та веселися»... Але Бог відповів: «*Безумцю! Цієї ж ночі заберуть у тебе душу твою. Кому дістанеться те, що ти приготував?*» Так станеться з кожним, хто збирає для себе й не багатіє в Бога» (Лук. 12:16-21). Заможний чоловік, агроном, завдячуючи Божому благословенню, отримав гарний врожай. Але замість того, щоб подякувати Богу за врожай, він почав будувати плани на майбутнє, вперед на багато років. Та одного він не врахував, що сьогодні для нього настав останній день, і це його останній екзаме́н перед вічністю, з яким він не впорався. Думка цієї притчі ясна, що мудра людина радіє кожному дню і живе сьогоднішнім. Сьогодні є хліб і до хліба, дякуймо Богу, а завтрашній день не в нашій владі, а в Божих руках. Якщо Бог дозволить нам зустріти завтра, то і хліб нам пошле, та найстрашніше для людини — це залишитися без Божого духовного хліба, яким є для нас Слово Боже. Тож апостол Павло звертається до нас через послання до Коринтян: «*Тож благаємо вас усіх: не змарнуйте благодаті Божої, яку ви одержали. Адже каже Він: «Я почув тебе в сприятливі часи, й допоміг тобі у День Спасіння». Послухайте! Тепер і є сприятливий час. Прийшов День Порятунку»* (2-е Кор. 6:1-2).

Якщо сьогодні ти чуєш поклик Божий, то це і є твій день порятунку, іншого може не бути. Саме тепер, коли ти чуєш Слово Боже, це твій сприятливий час, щоб почути, що говорить до тебе Господь і випустити Його в своє серце. Тож на межі старого і нового року саме час передивитися своє життя і особисті стосунки з Богом та людьми, щоб увійти у новий рік з чистим серцем, сповненим Божою благодаттю.

Скобелев Костянтин

потрібно зараз працювати, то внутрішньо збунтувався, бо фізично ніколи особо не працював. На попередній роботі для нас не було вихідних, бо ми заробляли гроші, кожен день був як вихідний. Я трохи огорчився, але почав працювати, зігрівся, підбадьорився і справа пішла. Потім я працював у Польщі, приїхав додому, працював вантажником, таксистом, спеціалістом з провадження проектів. Зараз у нас з товаришем охоронна фірма, плануємо відкривати будівельну фірму, автомагазин. Бог благословляє, направляє мене, зміцнює.

Ще маю цікаве свідчення з того періоду, коли я почав працювати на будівництві після того, як жив «у шоколаді», але той шоколад приніс мені прикрощі. Мені тяжко було фізично, але я розумів, що ті гроші, що я заробляю, вони благословенні, і моя сім'я благословенна. Поступово я звик до роботи, не так втомлювався, і ось на п'ятий день я іду з роботи у брудному одязі і бачу тих, з ким заробляв несправедні гроші. Спочатку я захотів сховатись, мені стало ніяково за свій вигляд, захотів відвернутись, щоб мене не пізнали. Але Дух Святий мене викрив і сказав, що це вони мають ховатися, а не я. Як тільки я почув це від Духа Святого, я обернувся, випрямився, помахав їм рукою, щоб вони мене помітили і з радістю привітався. Я пішов на гіршу роботу, але головне - я був з Господом. Я вірив, що Бог мене рано чи пізно підніме. Коли я працював вантажником, я розумів, що це не моє, не те, чого я хотів би, для чого Бог мене створив. І образа підходить до горла, диявол спокушує, що таке буде постійно, і сльози підступають. А Бог говорить одразу: «Ні, так не буде постійно». Мені одразу стало легше. Через 9 місяців я пішов звідти, але досвід роботи на тій базі автотзапчастин та мастильних матеріалів мені зараз дуже буде в нагоді, тому що плануємо відкривати автомагазин. От так Бог провів мене.

Зараз спілкуюсь з багатьма хлопцями, з якими заробляв несправедні гроші, вітаю їх зі святами, молюсь за них, щоб вони теж покалялись і любили Господа нашого Ісуса Христа.

Горпинченко Вадим, м.Вінниця

ЩО МОЖЕ СТАТИСЯ ПІСЛЯ ХРЕЩЕННЯ

Я хотів би сказати, що водне хрещення – це не просто традиція, це заповідь, яку дав Сам Ісус Христос. Ісус Христос Сам прийняв водне хрещення і заповідав своїм послідовникам, щоб і вони робили так само.

Для хрещення є дві умови, дуже прості. Але для багатьох людей вони здаються дуже складними. Перша – це покаяння, коли людина визнає себе грішною в очах Божих, коли людина признає, що потребує Спасителя, а друга – це віра в Ісуса Христа як у Господа. І за цим наступний етап – це водне хрещення. У Священному Писанні сказано: хто буде вірувати та охреститися – спасений буде. Ось чому це так важливо. Багато хто говорить: я вірю в Бога, вірю в душі. Але в Писанні чітко написано: потрібно вірувати та охреститися. Хрещення – це особистий акт, коли людина заявляє, що я не соромлюсь своєї віри, я привселюдно сьогодні декларую це рішення. Це людина робить в усвідомленому віці, тому що коли хрестять немовлят, діти там не вибирають, нічого не вирішують, але коли це роблять дорослі люди – це вже зважене дозріле рішення, ось чому воно таке важливе.

Я сьогодні хотів би звернути увагу на життя після водного хрещення. На жаль, я бачив у своїй практиці, що іноді люди, які прийняли водне хрещення, після хрещення упадають у різні гріхи, залежності. Іноді люди відпадають від Церкви, від Бога та губляться. З одного боку водне хрещення – це велике свято, до якого люди довго йдуть, прагнуть його. Цього, можливо, очікують родичі, батьки, та для самої людини це значуща подія. Здається, досягнута ціль, це фінал. Насправді це не фінал, це не кінець. Це всього лише початок шляху, і важливо дійти до кінця. Про це також попереджає Писання. Звісно, в першу чергу хотілося б, щоб ці слова були порадою, нагадуванням для наших братів та сестер.

Отже, перша практична порада: **живіться Словом Божим**. Чому це так важливо? Тому що людина може покаятись, може отримати звільнення від різних залежностей, від демонічного впливу. Але якщо вона не живе Божим Словом, якщо вона не живиться духовно, це все дуже тимчасово. Дуже швидко людина втрачає силу, слабне. У Писанні написано: «... немов новонароджені немовлята (йдеться про духовне дитинство) ждайте щиро духовного молока (йдеться про Божє Слово), щоб ним вирости вам на спасіння» (1 Пет. 2:2). Отже духовний ріст неможливий без читання Божого Слова. Можна відвідувати церкву, і це добре, це правильно. Можна називатись віруючим, можна жити морально правильно та бути добрим – це теж гарно. Ми складаємось з духа, душі та тіла, і як людина живить своє тіло, так само вона повинна живити свій дух. Без цього неможливе духовне зростання. Людині неможливо залишитись сильною. Це можна порівняти з тим, скільки днів людина може голодувати. Якщо людина один день фізично не приймала їжу, вона помре? Ні. А два дні, а три дні? Ні, не помре. Так само буває, коли людина не живить себе духовно. Біблію не почитав один день, 2 дні, 3 дні - людина духовно одразу помирає? В принципі - ні, але якщо фізично людина не харчується 5-6 днів, вона стає дуже слабкою. А через 10-20 днів перестане ходити, ляже, її будуть носити. Так само відбувається у духовному світі, цей самий принцип працює. Люди, які

віруючими називаються, але Біблію не читають або читають рідко, один раз в тиждень, два рази в місяць - духовно вони лежачі, їх потрібно носити, лікувати. Чому у спокусах ми програємо? Тому що ми духовно слабкі, у нас немає ніякої сили. Ось чому так важливе духовне харчування. Потрібно Біблію не тільки читати, а як написано у Євангелії від Івана 8:31, що потрібно в цьому Слові Божому перебувати. Ісус, звернувшись до увірувавших (тобто до тих, хто вже вибрав Христа, вже повірив у Христа), говорить: «Якщо позостанетесь у Слові Моїм, тільки тоді ви мої учні». Але позостатись і читати Біблію – це різні рівні. Наприклад, телефон: він у вас завжди є і у телефоні люди сучасні завжди перебувають, все розуміють, кілька разів на день в телефоні перебувають, дивляться, його не можна залишити. Ось так же і в Божому Слові повинно перебувати.

Христос попереджає: «Отже, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені» (Мат. 7:24) А хто слухає, поважає Біблію, але не виконує, то Христос попереджає: лине злива, зніметься буря, і буде падіння велике. Можна прийняти хрещення, можна називатись християнином, але якщо людина не виконує Боже Слово, не читає і не підкоряється, то тоді буде падіння велике, це буде крах. Ось чому важливо бачити різницю: знати Біблію та виконувати. Цей текст попереджає нас, що бурі будуть як у житті невіруючих, так і у віруючих, але тільки ті, що виконують Боже Слово, залишаться непохитними під час стресу, кризи.

Другий пункт: на що важливо звернути увагу після водного хрещення - **це спокуса та наявність наставника**. Чому це важливо? Тому що Писання попереджає: «Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник – диавол – ходить, ричучи, як лев, що шукає пожерти кого» (1 Пет. 5:8) Попередження для нас є в Писанні, але, я думаю, особливо атакуються ті люди, які духовні немовлята, які тільки-но зробили цей крок, прийняли рішення, їх же легше здолати. Ось чому важливо мати наставника у своєму житті, щоб він вам допомагав проходити ці етапи, направляв, радив. Зрілу духовну людину. І це залежить від тебе. Якщо ти захочеш, якщо ти зрозумієш, що це важливо - не треба думати: я сам духовний, я виріс у церкві, я все знаю, я розумію. Багато сильних падали дуже швидко. Тут не можна сподіватись на себе, тут треба сподіватись на Бога і просто взяти когось і сказати - будь ласка, не відпускай, телефонуй, запитуй, тягни мене. Якщо ти бачиш – мене немає у церкві – телефонуй мені. Другий варіант – ображатись. Ой, я пропав з Церкви вже місяць, ніхто навіть не зателефонував. Так, відповідальність лягає і на церкву, і на друзів, батьків, на служителів. Але якщо ти цього захочеш. Це буде найефективніший метод: потрібно забажати бути підзвітним. Можна людину примушувати бути підзвітною, а можна забажати бути підзвітним. Ось чому важливо, щоб це було ваше особисте рішення.

Коли в житті людини приходить бажання усамітнитись, завжди треба знати мотив – що спонукає людину усамітнюватись: або це усамітнення, яке викликане пошуком Ісуса Христа, особистих відносин з Богом, або це таємний гріх, який людину тягне усамітнюватись, він так себе ізолює, ховається, нікому нічого не розповідає. Завжди задавайте собі це питання: що рухає мною, і нехай Бог нам усім допоможе.

Третє, що важливо не пропустити після водного хрещення, - **це друзі та суспільство**. Ці поради засновані на Священному Писанні. Біблія попереджає: «Не дайте себе звести, - товариство лихе псує добрі звичай!» (1 Кор. 15:33). Ось чому коли людина прийняла це правильне рішення слідувати за Господом, жити Святим життям, а друзі залишилися, які живуть іншими цілями, пріоритетами – ось ці друзі для Вас можуть бути дуже небезпечними. Тому завжди задавайтесь питанням – хто на кого впливає. Іноді люди кажуть: «Ну, мої друзі - вони не такі вже

погані, вони на мене погано не впливають». Тільки завжди рано чи пізно аби ти будеш на них впливати, або вони будуть на тебе впливати. І важливо перебувати у духовно здоровому суспільстві. Ось чому я завжди раджу: не працюйте в неділю, якщо це можливо. Я розумію – іноді попадає там якийсь один раз на місяць. Але якщо людини немає в церкві місяць, два, три – це тільки питання часу. Церкву Господь створив з певною метою. Вона повинна створювати умови, при яких людина може розвиватись духовно, жити в духовно – це для нас дуже важливо.

Четверте, що важливо після хрещення – це **служіння**. Чому важливо служити? По-перше, тому, що Писання порівнює всіх віруючих людей з тілом Христовим (1 Кор. 12:25-27), кожен член у тілі Христовому має функцію та роль. Якщо людина давно ходить у церкву, давно віруюча, але ніякої користі не приносить – це нездоровий стан. Хтось може сказати: «Ось моя користь – я прийшов, радійте, що я тут». Слава Богу, правильно зробив! Кожен повинен приносити користь, не обов'язково на сцені, - в будь-якій сфері, але він повинен працювати на тіло, яке функціонує у взаємозв'язку.

Далі, що іще важливо. Ми знаємо, що весь дух Євангелії протирічить егоїстичному життю. Ось чому важливе служіння, де ти іншим приносиш користь, іншим віддаєш.

Хочу ще привести один текст з Біблії, який мені здається важливим. Часті ми пропускаємо його, але через це багато хто падає, віруючі давно чи недавно. В Євангелії від Матвія 12:44-45 Ісус поділявся притчею, де Він говорить про те, що злий дух нечистий, який може жити в людях, іноді, коли він виходить, то потім цей злий дух каже: «вернуся до дому свого, звідки вийшов». А як вернеться він, то хату знаходить порожню, заметену й прибрану. Тоді він іде, та й приводить сімох духів інших, лютіших за себе, - і входять вони та й живуть тут. І буде останнє людині тій гірше за перше... Слово Боже каже, що серце людини порівнюється з хатою, і там може жити щось зле. А може жити святе, добре. І коли людина звільняється від гріха, від поганих звичок, залежностей, чи хто був захоплений злим духом – важливо в цей момент не тільки радіти, що я звільнився, я покинув паляти, пити, я покинув усі гріхи, погані звички. Я вже очистився А далі, якщо ти це нічим не замінив – ось вона, небезпека - то тоді повертається цей злий дух, і написано - прийшов та знайшов серце, життя не зайнятим нічим корисним, не зайнятим жодним служінням. А тут в контексті - порожній, просто порожній. Ось покинув робити погане, а хороше не почав робити. І ось, начебто, радіє людина - я покаявся, звільнився, а далі? Залишився пустим. Ось це небезпечний стан. Ти не можеш просто покинути погані справи, гріховні. Потрібно почати робити добрі. Ось чому важливо не просто радіти: я охрестився, я звільнився, а далі? Деякі кажуть: я в депресії. У 2 Кор. 4:1 написано: «Ось тому, мавши за милосердя Божим таке служіння, ми не зневіряємось». Чому люди не зневіряються? Тому що мають служіння. А давайте прочитаємо наживоріт. Через свою зайнятість я не маю ніякого служіння, тому я...що? – зневіряюсь.

І останній пункт після хрещення - **важливо бути учеником**. Ви знаєте, скільки разів у Біблії вживається слово «християнин»? Три рази всього! А хто знає, скільки разів у Біблії вживається слово «ученик»? Майже 300! А тепер замисліться: ось Писання називає віруючих учениками, це означає, що він все життя вчиться, він не радіє досягнутому, що ось я вже всього досягнув, я вже все зрозумів у житті, я вже все - і Бога зрозумів, і Бог мене зрозумів, я вже всі гріхи переміг. Ні, ні і ще раз ні! Ученик все життя вчиться. І це тільки початок шляху. (Мат. 16:24) «Коли хто хоче йти вслід за Мною (А у англійському перекладі «коли хто хоче бути Моїм учнем») – хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та йде вслід за Мною». Йде

вслід – це не просто одноразова дія, як акт водного хрещення, А це процес: ти йдеш вслід за Христом в ролі учня, завжди вчишся і йдеш по життю. Всі думають: я вже всі курси пройшов, я вже можу всіх перемагати. Це велика помилка. Після водного хрещення важливо не покинути учнівство, наставнику духовному відкритися у своїх падіннях, своїй боротьбі. Хотів би також звернутися до Церкви: можливо, Бог вам покладе на серце за когось з новообернених молитись, підтримувати їх, запрошувати їх на каву, на чай, просто, можливо, десь зустрітись, запитати як справи, духовно їх підтримати, нести, тому що для віруючих написано: «Отже, ідіть, і навчіть всі народи, християни їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мат. 28:19) Ми покликані постійно виховувати учнів. Ти можеш бути або учнем, або виховувати когось. Хоча ми, навіть виховуючи когось, самі продовжуємо вчитися. Тому нехай Бог вас благословить.

Давайте ми ще раз повторимо ці п'ять кроків життя після водного хрещення. Отже, перший – це жити Божим Словом.

Другий – пам'ятай, що після хрещення будуть спокуси і тобі потрібен наставник.

Третій – пам'ятай: друзі та суспільство дуже будуть впливати на тебе.

Четверте – обов'язково знайди для себе корисне служіння.

П'яте - будь учнем по життю. Аминь!

Богдан Бондаренко
(проповідь 21.11.2024
взято з інтернета)
переклала Олена Ронжина

ЯК ПРОЖИВ?

Як прожив ти цей рік, як прожив?
Він сьогодні тебе залишає
Голос совісті душу питає:
чи ти вірою Богу служив?

Як прожив ти цей рік, як прожив?
Знаю Я, що зазнав, може, втрати
І пролив сліз гарячих багато.
Чи ти часом своїм дорожив?

Як прожив ти цей рік? Пригадай,
Скільки радісних було моментів...
Незабутніх, чудових фрагментів,
Перед Господом душу схиляй.

Це Творець тебе вранці будив,
Подавав хліб ї до хліба щоденно,
Був здоров'ям ти благословенний,
Працював і ногами ходив.

В благодаті Господь допоміг,
Він спинав небезпеки, тривоги.
Хоч не звідані Божі дороги,
А мене і тебе Він зберіг.

Світом править сьогодні пійма,
Більше сліз - менше радості всюди,
Але в Бозі щасливі ми люди.
Світло Він - хоч кругом ніч німа.

Час спішиш і приводить нас знов
То до роздумів, підсумків власних...
Чи в біді наша віра не гасне?
Чи між нами панує любов?

Як прожив ти цей рік, як прожив?
Що записано в книзі Господній?
Кожен це хай питає сьогодні
Сам себе: що для Бога зробив?

За гріхи, де не так що було,
Можна прощення щиро просити,
Можна ближнього свого простити,
Щоб наповнилось серце теплом.

Богу вдячність за все ти віддай,
І за рік, що минув, за спасіння,
Що в Ісусі є благословіння,
Його милості лиш пам'ятай.

Проживи рік Новий із Христом,
Прив'язи своє серце до неба.
Серцю щастя земного не треба,
Мир із Богом є кращим добром.

Час цінуймо, вперед до мети!
Дух Святий нас нехай направляє,
Щоб відкрились і нам брами раю,
Щоб нам в радість Господню ввійти.

Наталія
Луцик - Мартинюк

Господь залишив для нас надзвичайне багатство – Своє Слово. На сторінках Біблії можна зустріти багато персонажів, котрі описуються кількома рядками, але заслуговують на увагу навіть через тисячі років після завершення їхнього земного шляху.

Одними з таких є троє людей, описані у Євангелії від Матвія та відомі нам як «мудреці» або ж «королі зі Сходу».

“Коли ж народився Ісус у Віфлемі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зі сходу, і питали: Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому. І, як зачув це цар Ірод, занепокоївся, і з ним увесь Єрусалим. І, зібравши всіх первосвященників і книжників людських, він випитував у них, де має Христос народитись? Вони ж відказали йому: У Віфлемі Юдейським, бо в пророка написано так: І ти, Віфлеме, земле Юдина, не менший ні-

чим між осадами Юдиними, бо з тебе з’явиться Вождь, що буде Він пасти народ Мій ізраїльський. Тоді Ірод покликав таємно отих мудреців, і докладно випитував їх про час, коли з’явилась зоря. І він відіслав їх до Віфлему, говорячи: Ідіть, і пильно розвідайтеся про Дитятко; а як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти й поклонитись Йому. Вони ж царя вислухали й відійшли. І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було. А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи. І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір’ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та мирну. А вві сні остережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі.” (Мат. 2:1-12)

Для багатьох з нас цей уривок став звичайною історією, яка перчитується

з наближенням свята Різдва. Читаючи це місце вже багато разів, особисто я не звертав увагу на певні цікаві деталі. А зараз хотів би виділити кілька уроків, котрі можна взяти для збудування.

Почнемо з контексту. Достеменно невідомо, ким саме були троє мудреців. Різні теологи стверджують, що вони були священниками, або можновладцями ворожих Ізраїлю народів. Так чи інакше, вони були людьми знатними, освіченими (вони також знали Писання) та заможними. Про їхню заможність говорять навіть ті дари, які вони принесли до ніг Ісуса, оскільки кожний з них був дуже коштовним. І вони не були євреями. Себто, це були одні з перших язичників, котрі сповідали Господа як Спасителя.

І першим уроком для нас є жертовність мудреців. Будучи знатними людьми, очевидно маючи достатньо власних справ, мудреці залишили все на своїй рідній землі та відправилися у довгу та небезпечну подорож. Не відома також країна їхнього походження, але відомо, що їхня подорож була тривалою. Можливо, вона тривала навіть до двох років, судячи по часу, який видав у них Ірод (від появи зорі).

Уявіть картину: пустеля, спека вдень і холод вночі, небезпека від звірів і розбійників та повільне просування вперед за зорею, несучи коштовні дарунки. Для такої подорожі потрібна справжня жертовність... І це служить для нас чудовим прикладом. Далі хотілося би виділити їхню по-

кору. Будучи людьми знатними та впливовими, котрі, ймовірно, й самі приймали славу від інших людей у своїх землях, вони вклонилися дитині - Ісусу та принесли Йому дари, не рахуючись зі своїм земним статусом чи людською гордістю...

Вони прийшли разом. Ще одне нагадування нам про важливість бути у спільноті інших християн. Невідома точна кількість учасників описаної подорожі. З ними могли бути охоронці або ж члени сімей. Але факт полягає у тому, що вони не йшли поодиночці. Як у їхній мандрівці, так і в наш час небезпеки чигають на кожному кроці, лиш у інших формах. Саме тому важливо мати поряд надійних людей. Людей, на яких можна покластися. Людей, котрі будуть говорити правду, навіть, якщо вона неприємна для наших вух...

Вони також служать прикладом послуху. Мудреці послухали ангела і не повернулися до царя Ірода; тим самим врятувавши Ісуса і, можливо, й самих себе.

І дуже цікавий вислів про те, що вони повернулися назад іншим шляхом... Знайомо, чи не так? Кожна людина, яка по - справжньому зустрілася з Ісусом як зі своїм Спасителем, вже не може залишатися такою, як була раніше.

Не знаючи інших подій із життя згаданих людей, їх можна назвати мудрими вже за те, що спрямування їхніх сердець було до того аби шукати Господа... І вони знайшли Його. Є навіть християнська пісня з назвою “Wise men still seek Him”, що означає “Мудрі люди досі шукають Його”.

Нехай у новому році наші серця будуть спрямовані на те, аби шукати Бога всім серцем, бо ж Він недалеко від нас.

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров’ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім’я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров’ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук’яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелєв

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень
(благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7451 4432 7118 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м. Вінниця, вул. Чехова 12а,
тел.: (0432)55-63-97. Зам.2420712
Наклад: 1000 примірників.

